

NORA
ROBERTS
Wintermagie

Vertaling Els Papelard

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 1989 Nora Roberts
Oorspronkelijke titel: *Gabriel's Angel*
Copyright herziene Nederlandse vertaling: © 2007 HarperCollins Holland
Vertaling: Els Papelard
Copyright © 1983 Nora Roberts
Oorspronkelijke titel: *Dance of Dreams*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2006 HarperCollins Holland
Vertaling: Els Papelard
Omslagontwerp: bij Barbara
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1156 1

ISBN 978 94 027 6704 9

NUR 302

Eerste druk november 2022

Originele uitgave verschenen bij Silhouette Books, New York, U.S.A.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books S.A..
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.
Alle rechten voorbehouden inclusief het recht op gehele of gedeeltelijke reproductie in welke vorm dan ook.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Gabriels engel

Die ellendige sneeuw!

Gabe schakelde terug naar de tweede versnelling en minderde snelheid tot de jeep vijftwintig kilometer per uur reed. Vloekend tuurde hij door de voorruit, maar het enige wat hij tussen de uitzinnig heen en weer zwiepende ruitenwissers door kon zien, was een witte muur. Geen winters sprookjesland. De sneeuw kwam neer in vlokken die er zo groot en gemeen uitzagen als een mannavuist. Het had geen zin om te wachten tot de sneeuwstorm voorbijgetrokken was, besloot hij terwijl hij stapvoets de volgende bocht nam.

Hij prees zich gelukkig dat hij na zes maanden de smalle kronkelweg vanaf de stad naar zijn blokhut zo goed kende, dat hij hem bijna op het gevoel kon afleggen. Een nieuwkomer zou geen schijn van kans hebben. Maar zelfs in die gunstige omstandigheid waren zijn schouders en nek verkrampd van de spanning. In Colorado kon het in het voorjaar net zo hevig sneeuwen als midden in de winter, en de sneeuwbuien konden een uur duren of een hele dag. Blijkbaar was deze sneeuwstorm voor iedereen – inwoners, toeristen en de meteorologische dienst – als een verrassing gekomen.

Hij had nog acht kilometer voor de boeg. Dan kon hij zijn boodschappen uitladen, het vuur in de haard opstoken en met een kop hete koffie of een ijskoud biertje in zijn behaaglijke blokhut genieten van de blizzard.

Ronkend als een tank kroop de jeep de helling op. Gabe was dankbaar voor de kracht en het uithou-

dingsvermogen van zijn auto. Door de onverwachte sneeuwval deed hij weliswaar drie keer zo lang als gewoonlijk over de veertig kilometer van de stad naar zijn optrek, maar komen zou hij er.

De ruitenwissers deden driftig hun best om de voorruit schoon te maken. Seconden van uitzicht op de besneeuwde weg werden afgewisseld met seconden van uitzicht op de besneeuwde ruit. Als het op deze manier doorging, zou er tegen het vallen van de avond ruim zestig centimeter sneeuw liggen. Hoewel Gabe zichzelf geruststelde met de gedachte dat hij lang voor die tijd thuis zou zijn, vloekte hij opnieuw hartgrondig. Als hij de dag daarvoor de tijd niet uit het oog had verloren, zou hij deze dag genoeg levensmiddelen in huis hebben gehad om te kunnen lachen om dit weer.

Toen de weg een flauwe S-bocht maakte, nam hij voorzichtigheidshalve nog meer gas terug. Zich langzaam voortbewegen was nooit echt iets voor hem geweest, maar tijdens de winter in Colorado had hij een heilig ontzag gekregen voor de bergen en voor de wegen, die er met behulp van dynamiet in waren aangelegd. De vangrail was stevig genoeg, maar de steile rotsen eronder waren meedogenloos. Hij was niet zo zeer bang zelf in de fout te gaan – zijn jeep was solide en betrouwbaar – maar andere automobilisten die over de bergpas naar het noorden of zuiden reisden, stopten misschien in de berm of zelfs midden op de weg.

Hij verlangde naar een sigaret. Nee, hij snákte naar een sigaret. Maar dat was een luxe die hij zich op dit moment niet kon veroorloven.

Nog vijf kilometer. De spanning ebde weg uit zijn schouders. Al ruim twintig minuten had hij geen andere auto gezien, en het was onwaarschijnlijk dat hij er nu nog een zou tegenkomen. Iedereen met ook maar een greintje gezond verstand zou ergens schuilen. Van-

af dit punt kon hij bijna blindelings naar huis rijden. En dat was maar goed ook.

Op de radio hoorde hij mededelingen over afgesloten wegen en afgelaste activiteiten. Het verbaasde hem altijd dat mensen het op alle dagen van de week zo druk hadden met vergaderingen, lunches, recitals en repetities. Maar dat was de menselijke natuur, veronderstelde hij. Mensen maakten altijd plannen om bij elkaar te komen, al was het maar om taarten te bakken of koekjes te verkopen. Zelf was hij liever alleen – voorlopig althans. Anders zou hij de blokhut niet hebben gekocht en zich daar het afgelopen halfjaar in hebben teruggetrokken. De eenzaamheid gaf hem vrijheid; vrijheid om te denken, te werken, te herstellen. Van alle drie had hij een beetje gedaan.

Hij zuchtte van verlichting toen hij zag – voelde, liever gezegd – dat de weg weer begon te stijgen. Dit was de laatste helling voor de afslag naar zijn huis. Nog maar anderhalve kilometer. Zijn gezicht, dat hard en strak was geweest van de concentratie, ontspande zich. Maar zijn ogen, die donkergroen waren, begonnen te branden van het turen door de voorruit.

Gabe had geen gelijkmatig of uitzonderlijk knap gezicht. Het was te mager en te scherp om gewoon vriendelijk te zijn, en zijn neus stond scheef – het gevolg van een heftig meningsverschil dat hij in zijn tiener tijd met zijn jongere broer had uitgevochten. Hij keek zijn broer er niet op aan. Doordat hij had vergeeten een muts op te zetten, viel zijn donkerblonde haar wanordelijk om zijn gezicht. Het was lang, en doordat hij er uren eerder zijn vingers doorheen had gehaald, hing het een beetje wild over de kraag van zijn parka.

Terwijl de banden van de jeep over het besneeuwde asfalt zoefden, keek hij op zijn kilometerteller en bere-

kende dat hij nog een halve kilometer te gaan had. Vervolgens richtte hij zijn blik weer op de weg.

En toen zag hij een onbestuurbaar geworden auto op zich af komen.

Hij had niet eens de tijd om te vloeken. Net toen de tegemoetkomende auto uit zijn draai leek te komen, rukte Gabe het stuur naar rechts. De jeep scheerde over de opgehoopte sneeuw in de berm en helde even vervaarlijk over voordat de banden weer grip kregen op het wegdek. Een ogenblik was hij bang dat de jeep als een schildpad om zou rollen. Daarna kon hij alleen nog maar zitten kijken, en hopen dat de andere automobilist net zoveel geluk had als hij.

Zijn tegenligger suisde zijdelings de weg af. Hoewel alles zich in slechts luttele seconden afspeelde, had Gabe nog de tijd om te bedenken hoe groot de klap zou zijn als de auto hem ramde.

Op het laatste moment slaagde de bestuurder erin de auto recht te trekken. Met amper een meter tussenruimte zwenkte de bestuurder de auto opzij om een botsing te voorkomen, waarna het voertuig hulpeloos in de richting van de vangrail gleed.

Gabe zette zijn jeep op de handrem en was er al uit gesprongen toen de andere auto tegen het metaal botste. Bijna viel hij op zijn gezicht. Zodra hij zijn evenwicht had hervonden, rende hij de weg over.

De verongelukte auto was klein, en nog wat kleiner nu de rechterkant was ingedeukt en de motorkap – ook aan de passagierskant – was verkreukeld als een accordeon. Met een grimas bedacht Gabe wat er zou zijn gebeurd als de auto met de bestuurderskant tegen de vangrail was gesmakt.

Door de hoge sneeuw ploeterend slaagde hij erin het wrak te bereiken. Toen hij een gedaante slap over het stuur zag hangen, rukte hij aan het portier, maar dat

zat op slot. Het hart klopte hem in de keel toen hij op het raampje begon te bonken.

De gedaante bewoog. Het was een vrouw, maakte hij op uit de dikke blonde haren die over de schouders van een donkere jas hingen. Hij zag haar haar hand optillen om de skimuts van haar hoofd te trekken. Vervolgens draaide ze haar gezicht naar het raampje en staarde hem aan. Ze was zo wit als marmer. Zelfs haar lippen hadden geen kleur. Haar ogen waren groot en donker, en de irissen waren bijna zwart van de schok. En ze was mooi, adembenemend mooi. De kunstenaar in hem zag de mogelijkheden in het hartvormige gezicht, de geprononceerde jukbeenderen en de volle onderlip. De man in hem schoof die mogelijkheden terzijde en bonsde nogmaals tegen het raampje.

Ze knipperde met haar ogen en schudde haar hoofd alsof ze het helder wilde maken. Toen de schrik uit haar ogen verdween, zag hij dat die blauw waren, zo blauw als een nachthemel. Nu kwam er een bezorgde blik in. Met een snelle beweging draaide ze het raampje open. ‘Bent u gewond?’ vroeg ze voordat hij iets kon zeggen. ‘Heb ik u geraakt?’

‘Nee, u hebt de vangrail geraakt.’

‘Goddank.’ Even liet ze haar hoofd tegen de rugleuning rusten. Haar mond was kurkdroog, en het hart klopte haar nog in de keel. ‘Toen ik de helling af kwam, begon mijn auto te slippen. Ik dacht – hoopte – dat ik er heelhuids van af zou komen. Toen zag ik u, en ik was ervan overtuigd dat ik u zou raken.’

‘Dat zou u ook hebben gedaan als u niet op het laatste moment naar de vangrail was gezwenkt.’ Hij wierp weer een blik op de voorkant van haar auto. De schade had groter kunnen zijn, veel groter. Als ze harder had gereden...

Het was echter zinloos om daaraan te denken. Hij

keek weer naar haar gezicht om te zien of ze tekenen vertoonde van shock of een hersenschudding. ‘Bent u gewond?’

‘Nee. Ik geloof van niet.’ Ze deed haar ogen weer open en probeerde te glimlachen. ‘Het spijt me. Ik moet u de stuipen op het lijf gejaagd hebben.’

‘Dat is nog zacht uitgedrukt.’ Maar hij was inmiddels over de schrik heen. Nog geen vijf kilometer van huis en haard verwijderd was hij gestrand in de sneeuw met een onbekende vrouw wier auto de eerstkomende dagen hier zou moeten blijven staan. ‘Wat doet u hier in vredesnaam?’

Zonder zich aan zijn bitse stem te storen maakte ze haar veiligheidsgordel los, die haar ongetwijfeld had beschermd tegen letsel. Nadat ze een paar keer lang en diep had ademgehaald, voelde ze zich al een stuk kalmer. ‘Ik denk dat ik door de sneeuwstorm de verkeerde kant op ben gereden. Ik wilde naar Lonesome Ridge om een hotel te zoeken en te wachten tot het ophield met sneeuwen. Volgens de kaart is het de dichtstbijzijnde stad, en ik durfde niet in de berm te stoppen.’ Ze keek naar de vangrail en huiverde. ‘Voor zover er een berm is. Ik denk niet dat ik mijn auto hier snel weg zal krijgen.’

‘Vanavond in ieder geval niet.’ Hij fronste zijn wenkbrauwen en stak zijn handen in zijn zakken. Het sneeuwde nog steeds, en de weg was verlaten. Als hij zich omdraaide, terugging naar zijn jeep en haar haar eigen boontjes liet doppen, zou ze vermoedelijk doodgevroren zijn voordat hier een politiewagen of een sneeuwruimer voorbijkwam. Hoe graag hij zich ook aan zijn plicht had onttrokken, hij kon een gestrande vrouw niet in deze sneeuwstorm achterlaten. ‘Ik kan u wel meenemen naar mijn huis.’

Het verbaasde haar niet dat zijn stem allesbehalve

vriendelijk klonk. Per slot van rekening had ze hem bijna geramd, en op de koop toe bezorgde ze hem overlast. Geen wonder dat hij kwaad en ongeduldig was. ‘Het spijt me,’ zei ze.

Zich ervan bewust dat hij onbeleefd was geweest, haalde hij zijn schouders op. ‘De afslag naar mijn huis is boven aan de heuvel. U zult uw auto hier moeten achterlaten en met mij meerijden.’

‘Graag.’ Nu de motor uit was en het raampje openstond, begon de kou door haar kleren heen te dringen. ‘Het spijt me dat ik u tot last ben, Mr....’

‘Bradley. Gabe Bradley.’

‘Ik heet Laura. Mijn koffer staat in de achterbak. Als u het niet erg vindt me een handje te helpen...’

Hij pakte de sleuteltjes aan en beende naar de kofferbak. Onderwijl bedacht hij dat hij op dit moment thuis – en alleen – zou zijn als hij die middag een uur eerder boodschappen was gaan doen.

Haar koffer was niet groot en verre van nieuw. De dame met slechts een voornaam nam niet veel mee op reis, constateerde hij. In zichzelf mopperend tilde hij hem uit de achterbak.

Het had echter geen zin kwaad op haar te zijn of haar onbeschoft te behandelen. Als het haar niet was gelukt hem te ontwijken, hadden ze nu waarschijnlijk een dokter nodig gehad in plaats van een kop koffie en droge voeten. Met het voornemen beleefder te doen draaide hij zich om, om haar te zeggen dat ze moest oversteken naar zijn jeep.

Ze stond naar hem te kijken, terwijl de sneeuw op haar onbedekte haar viel. Toen pas zag hij dat ze niet alleen mooi was, maar ook hoogzwanger.

‘Lieve hemel,’ was het enige wat hij kon uitbrengen.

‘Het spijt me echt dat ik u zoveel last bezorg,’ zei ze. ‘En ik wil u bij voorbaat bedanken voor de lift. Als ik

vanuit uw huis een sleepwagen zou kunnen bellen, is het probleem misschien gauw opgelost.'

Hij had geen woord gehoord van wat ze zei. Hij kon alleen maar kijken naar haar dikke buik, die zich aftekende onder haar donkere jas. 'Weet u zeker dat u niets mankeert? U hebt me niet verteld dat u... Hebt u een arts nodig?'

'Mij mankeert niets.' Ze glimlachte breed. De kou had de kleur teruggebracht op haar wangen. 'Echt niet. En de baby ook niet. Hij ergert zich alleen een beetje, te oordelen naar zijn geschop. Maar we hebben de botsing amper gevoeld. We hebben de vangrail niet geramd, maar gleden er min of meer tegenaan.'

'Misschien hebt u...'. Hij vroeg zich af hoe hij het moest verwoorden. '...iets door elkaar geschud.'

'Mij mankeert niets,' herhaalde Laura. 'Ik had mijn veiligheidsgordel om, en de sneeuw – hoewel die dit alles veroorzaakt heeft – dempte de klap.' Toen ze zag dat hij nog steeds niet overtuigd leek, schudde ze haar besneeuwde haren naar achteren en zei: 'Ik beloof u dat ik niet midden op de weg zal bevallen. Tenzij u van plan bent hier nog een paar weken te blijven staan.' Ofschoon ze met zijde gevoerde leren handschoenen aanhad, begonnen haar vingers gevoelloos te worden van de kou.

Er mankeerde haar niets, beweerde ze. Hij hoopte maar dat dat waar was. Haar glimlach gaf hem het gevoel dat hij een idioot was. Het leek hem het beste haar op haar woord te geloven. 'Kom, ik zal u helpen,' zei hij, zijn hand uitstekend.

Die woorden – zulke eenvoudige woorden – gingen regelrecht naar haar hart. De keren dat ze ze had gehoord, waren op de vingers van één hand te tellen.

Gabe wist niet hoe hij moest omgaan met zwangere vrouwen. Waren ze broos? In aanmerking genomen

wat ze moesten doorstaan, had hij altijd het tegendeel verondersteld, maar nu hij er met eentje te maken had, was hij bang dat ze zou breken zodra hij haar aanraakte.

De gladde weg indachtig, pakte Laura stevig zijn arm beet voordat ze de weg overstaken. ‘Het is hier mooi,’ merkte ze op toen ze bij zijn jeep waren aangekomen. ‘Al moet ik bekennen dat ik de sneeuw van achter een raam mooier zal vinden.’ Ze keek naar de hoge tree onder het portier van de jeep. ‘Kunt u me even helpen? Ik ben niet zo behendig als ik was.’

Hij zette haar koffer alvast in zijn auto en vroeg zich af waar hij haar precies moest beetpakken. In zichzelf mompelend, legde hij vervolgens zijn ene hand onder haar elleboog en de andere op haar heup.

Met minder omhaal dan hij had verwacht, klom ze de jeep in en nam plaats op de stoel. ‘Dank u.’

Hij bromde iets onverstaanbaar en sloeg het portier dicht. Vervolgens liep hij om de voorkant heen en ging achter het stuur zitten. Hoewel hij een beetje moest manoeuvreren, reed zijn betrouwbare jeep zonder al te veel moeite langzaam de weg weer op. In een kalm gangetje reden ze voort.

Laura ontspande haar handen, die eindelijk waren opgehouden met trillen. ‘Ik wist niet zeker of hier iemand woonde. Als ik het had geweten, had ik al veel eerder gevraagd of ik ergens mocht blijven overnachten. Ik had niet gerekend op een sneeuwstorm in april.’

‘Het sneeuwt hier soms zelfs nog na april.’ Even zweeg hij. Hij hield net zoveel rekening met de privacy van andere mensen als met die van hemzelf. Alleen waren de omstandigheden op dit moment nogal onge woon. ‘Reist u alleen?’

‘Ja.’

‘Is dat niet een beetje riskant in uw conditie?’

‘Het was mijn bedoeling over een paar dagen in Denver te zijn.’ Ze legde haar hand licht op haar buik. ‘De baby komt pas over zes weken.’ Ze haalde diep adem. Het was riskant hem te vertrouwen, maar ze had eigenlijk geen andere keus. ‘Woont u alleen, Mr. Bradley?’

‘Ja.’

Ze keek tersluiks opzij om zijn gezicht te bestuderen, toen hij een smal, met sneeuw bedekt weggetje op reed. Ze nam tenminste aan dat er ergens onder al dat wit een weggetje verscholen lag. Zijn gezicht had iets hards en onverzettelijks, maar het was geen grof gezicht, stelde ze vast. Daarvoor was het te mager en waren de trekken te scherp. Het leek wel gebeeldhouwd, als het gezicht van een mythisch krijgsheer.

Ze herinnerde zich echter de verbijstering, de mannelijke hulpeloosheid in zijn ogen toen hij zag dat ze zwanger was. Daarom geloofde ze dat ze veilig zou zijn bij hem. Ze kon niet anders.

Hij voelde haar blik en wist wat ze dacht. ‘Ik ben geen gevaarlijke gek,’ zei hij kalm.

‘Daar ben ik blij om.’ Glimlachend wendde ze haar hoofd af om weer door de voorruit te kijken.

Door de dichte sneeuw was het huis zelfs toen hij ervoor stilhield nauwelijks te zien, maar wat ze ervan kon zien, vond ze mooi. Het was van hout en had twee verdiepingen met een schuin dak, een veranda en vensters met kleine vierkante ruitjes erin. Uit de schoorsteen kringelde rook omhoog. Om het huis heen stonden met sneeuw bedekte naaldbomen.

Nog nooit had iets een veiliger en warmer indruk op Laura gemaakt dan dit besneeuwde huis in de bergen.

‘Het is prachtig,’ zei ze. ‘U zult hier wel gelukkig zijn.’

‘Het kan ermee door.’ Hij liep om de jeep heen om haar te helpen uitstappen.

Ze rook naar sneeuw, bedacht hij, of misschien eerder naar water – het pure, zuivere water dat in het voorjaar langs de berg naar beneden stroomde. Maar die vergelijking was natuurlijk belachelijk.

‘Ik zal u naar binnen brengen,’ zei hij. ‘Dan kunt u zich warmen bij het vuur.’ Hij deed de voordeur open en wenkte haar naar binnen. ‘Komt u maar. Ik breng zo de rest.’ Na die woorden beende hij weg.

De sneeuw op haar jas smolt en droop op de geweven deurmat.

Toen zag ze de schilderijen. Als aan de grond genageld en met open mond keek ze ernaar. Ze hingen aan de muren, stonden in de hoeken van de kamer en lagen opgestapeld op tafels. Slechts enkele waren ingelijst, maar ze hadden die versiering helemaal niet nodig. Sommige waren nog maar half af, alsof de kunstenaar opeens zijn belangstelling of drijfveer had verloren. Ze zag olieverfschilderijen in levendige, felle kleuren en aquarellen in zachte dromerige tinten.

Nadat ze haar jas had uitgetrokken, ging ze verder naar binnen om ze van dichtbij te bekijken.

Er stond een schilderij met een tafereel uit Parijs, het Bois de Boulogne. Ze herinnerde zich het bos van haar huwelijksreis. Toen ze ernaar keek, kwamen er tranen in haar ogen en verkrampten haar spieren. Diep ademhalend dwong ze zichzelf ernaar te kijken tot ze haar emoties weer in bedwang had.

Een schildersezel stond bij het raam, waar het binnenvallende daglicht op het doek kon schijnen. Omdat ze toch al het gevoel had dat ze zich op verboden terrein bevond, weerstond ze de verleiding erheen te gaan en er een blik op te werpen.

Wat moest ze nu? Door wanhoop overmand, kneep ze haar handen ineen. Ze was gestrand; haar auto was total loss; haar geld raakte op, en haar baby... Haar

baby zou niet wachten tot ze alles had opgelost.

Als ze haar nu vonden...

Ze zouden haar niet vinden. Doelbewust ontspande ze haar handen. Ze was al zover gekomen. Haar kind zou niemand haar afpakken – nooit.

Ze hoorde de voordeur opengaan en draaide zich om.

Gabe zette de tassen die hij binnen had gebracht neer en liet ze opgestapeld staan. Vervolgens trok ook hij zijn jas uit en hing hem aan de kapstok naast de deur.

Hij was zo mager als zijn gezicht al had doen vermoeden. Hoewel hij misschien net een meter tachtig was, deed zijn magere harde lichaam hem langer en indrukwekkender overkomen. Hij zag er eerder uit als een bokser dan als een kunstenaar, vond ze toen ze hem de sneeuw van zijn laarzen zag stampen. Eerder als een buitenmens dan als een man van hoge komaf die zich thuis voelde in een elegant herenhuis. Ofschoon ze – inmiddels – wist dat hij een aristocratische achtergrond had, ging hij gekleed in flanel en ribfluweel en leek hij volmaakt te passen in deze rustieke optrek.

Laura, die van nederiger komaf was, voelde zich misplaatst in haar wijde gebreide trui en eenvoudige wollen broek.

‘Gabriel Bradley,’ zei ze met een weids gebaar naar de muren. ‘Ik moet behoorlijk in de war zijn geweest toen u zich aan me voorstelde. Het drong niet tot me door wie u was. Ik vind uw werk erg mooi.’

‘Dank u.’ Hij bukte om twee van de tassen op te tillen.

‘Ik help u wel –’

‘Nee.’ Hij banjerde naar de keuken.

Op haar lip bijtend, keek ze hem na. Hij was duidelijk niet blij met haar gezelschap. Ze haalde haar

schouders op. Er was niets aan te doen. Zodra de wegen weer enigszins begaanbaar waren, zou ze weggaan. En tot dan... Tot dan zou Gabriel Bradley, de beroemdste schilder van dit moment, zich moeten behelpen.

De verleiding was groot om gewoon te gaan zitten en passief uit zijn buurt te blijven. Er was een tijd geweest dat ze dat ook zou hebben gedaan, maar de omstandigheden hadden haar veranderd. Dus volgde ze hem naar de aangrenzende keuken.

Haar ongeboren kind meegerekend, stonden ze met hun drieën in de kleine ruimte, die daardoor meteen helemaal vol was.

‘Laat me in ieder geval iets warmes te drinken maken,’ zei ze resoluut, al zag het tweepitsgasstel er primitief uit.

Toen Gabe zich omdraaide, streek hij per ongeluk langs haar buik. Hij verbaasde zich over de golf van onbehagen die hem overspoelde, om nog maar te zwijgen van de aantrekkingskracht. ‘Hier is de koffie,’ mompelde hij, en hij overhandigde haar een nieuw blik.

‘Hebt u een koffiepote?’

Die stond in de gootsteen, die vol stond met water dat ooit schuimig was geweest. Hij had de vlekken uit de pot proberen te weken die waren overgebleven nadat hij hem voor het laatst had gebruikt. Hij stapte naar het aanrecht om de pot te pakken, botste weer tegen haar op en deed een stap naar achteren.

‘Waarom laat u mij dat niet doen?’ stelde ze voor. ‘Ik berg de boodschappen op en zet koffie, en u kunt een sleepwagen bellen.’

‘Oké. Ik heb melk. Verse melk.’

Ze glimlachte. ‘Waarschijnlijk hebt u geen thee?’

‘Nee.’